

сички, които стърчат от двете страни на вратлето му и нарочно рови с боси нозе прахуляка.

Отсред площада жената размахва към кръчмата някаква илюстрирана картичка и вика:

— Владко-о! . . .

Поспира, засмива се и отново вика. Гласът се разлива в напечения въздух и угасва. Това са жената на пощенския началник в селото и неговата дъщеря, които всеки след-обед идват да посрещнат и изпратят автобуса.

До варосаната стена на кръчмата са наредени две-три голи маси, дъсчена пейка и няколко бурета с цъвнал олеандър. Никакъв човек не се вижда в сянката.

— Владко-о! . . . — прозвучава трети път над площада.

Най-сетне, в черната дупка на вратата се появява лице, оглежда наляво-надясно, един гологлав млад мъж бавно се измъква отвътре и се отпуска на пейката. Очите му се плъзгат по тая отдавна позната гледка: площада отсреща, огрян от слънцето, като голямо бяло платно, простряно да съхне, жълтото здание на кметството, до него — бетонната кутийка на автобус-